Zou dit nu ook opzoekende liefde zijn?

Geliefd mens,

Terwijl buiten de Nederlandse herfst zich van haar druilerige kant laat zien, begin ik in mijn werkkamer aan deze weekbrief. In de kamer ernaast staat mijn koffer klaar, deels al ingepakt. Woensdag vertrek ik naar Australië - waar het lente is - om daar de sisters en brothers van de community of Perth te bezoeken. Ik merk dat ik in gedachten al een paar weken naar ze onderweg ben. Naarmate mijn vertrek dichterbij komt, komen steeds vaker herinneringen aan de vorige keer dat ik hen bezocht naar boven. Aan het gevoel dat me overviel, toen ik op het vliegveld merkte hoe welkom ik was. Aan het kaartje dat op mijn hotelkamer lag en aan al die ontmoetingen en gesprekken. Ook zie ik de gezichten weer voor me. Ik vraag me af hoe het met hen is, denk aan degenen die er inmiddels niet meer zijn en probeer me voor te stellen, wat er in de afgelopen drie jaar allemaal is gebeurd.

Zo reis ik in gedachten al een tijdje heen en weer tussen het herfstige Nederland en het lenteachtige Perth. Nog voordat ik echt op reis ga, is er in mij al iets op weg gegaan. Daarbij moest ik denken aan het volgende gedicht:

In mijn werkkamer
staat een wereldbol.
Ik kijk ernaar.
Als door een stille kracht
gedreven
sla ik mijn armen er omheen.

‘k Sta zo even stil
terwijl mijn gedachten
naar u allen
zo verspreid over de aarde gaan.

Ik denk: hoe zou het met ze zijn?
Een stroom van warmte
slaat als een golf door me heen
en ik denk mijmerend:
zou dit nu ook opzoekende liefde zijn?[1]

Die laatste vraag blijft bij me hangen: *zou dit nu ook opzoekende liefde zijn*? Ik merk dat mijn beeld van opzoekende liefde de laatste tijd aan het veranderen is. Lange tijd dacht ik daarbij vooral aan iets wat je dóét. Je zoekt iemand op, stuurt een kaartje, je belt eens of toont je belangstelling: een beweging van mij naar jou. En daar hoorden voor mij soms ook best ingewikkelde verwachtingen bij. Van de ander, maar ook van mezelf. Doe ik wel genoeg? Doe ik het goede? En wat als mijn toenadering niet wordt beantwoord? Wanneer de ander niet teruggeeft wat ik, soms zonder het zelf goed te beseffen, gehoopt had te ontvangen? Ook dat kan heel ingewikkeld zijn. En voor ik het weet, laat ik mijn eigen opzoekende liefde afhangen van het antwoord van de ander. Maar zou liefde niet juist ook daarin opzoekend kunnen zijn?

Wellicht heb ik opzoekende liefde wel te veel verbonden met doen. Misschien begint zij wel veel eerder. Met ruimte maken voor die *stroom van warmte* die in mij werkzaam wil worden. Dat klinkt eenvoudiger dan het is. Want hoe vaak vul ik die ruimte niet zelf? Met haast en drukte, met alles wat moet, met mijn mening en oordeel, met verwachtingen, met...

Maar hoe zou het zijn wanneer ik ruimte laat voor iets wat er allang is? Wanneer ik me openstel voor het goddelijke - iets dat groter is dan ikzelf en tegelijk diep in mij aanwezig en werkzaam is? Voor de drang der liefde die in u en mij een uitweg zoekt.

Misschien is dat wel wat mij te doen staat: die liefde ruimte geven en haar een gezicht geven met alles wat mij als mens gegeven is. Met die gedachte vertrek ik woensdag naar Perth. Met een ingepakte koffer, maar vooral met ruimte voor de opzoekende liefde. Wat zou het mooi zijn als we in de komende week allemaal ruimte maken voor deze stroom.

Met een hartelijke groet, graag uw broeder,
Marten van der Wal

Gedachtenis aan hen die ons zijn voorgegaan

---

[1] Klarie Kamstra-Olofsen, *De Wereldbol*, De Stroom november 2010